

man ikke behøver at fjerne fig derfra. Jeg ſkjønner ikke rettere, end at den korte Motivering beſtyrker det Reſultat, jeg har gjort gjældende, hvilket ogſaa ſtemmer med Sagens Natur, men jeg ſkal lade det ligge. Jeg ſkal ogſaa lade det ligge, naar det ærede Medlem kom med en Bemærkning, der godtgjør, at han ſtaaer i Forbindelſe med den Preſſe, der ſtabig fortæller os om de glimrende Seire, han vinder ved at maſe os Alle her oppe tilſammen, men naar det ærede Medlem mener, at det hører til den parlamentariſke Tone, ſom han vil hævde, at gjøre Laan fra denne Preſſe og bringe Noget frem her, ſom vi Alle have læſt, for at ſlaa med den Slags Waaben, ſaa mener jeg, at jeg ganſke rolig kan lade det ligge (Nim eſt ad: Hvad er det for Noget?). Det er den Maade, hvorpaa det ærede Medlem vil hævde, at jeg ſkulde have begaaet en Feil ved at modſige den Naaktand, han havde fremført, at de originale Valgliſter vare førte alfabetiſt. Det er ſaa langt fra Tilfældet, at man ved blot at ſige i Valgliſterne vil kunne ſe, at de ere førte imod Bogſtavrækken. Saa havde det ærede Medlem en Replik, der gjaldt en anden Sag. Det ærede Medlem, ſom ankede over, at Andre vare irritable, ſynes mig, ikke ſkulde give Exempel paa at gjenne en Irritation ſaa lang Tid ſom fra December Maaned til midt i Januar. Men lad nu det være. Det ærede Medlem ankede over, at jeg havde angrebet ham, ſkjøndt han var fraværende. Jeg veed nu ikke, om det ſkulde have været Thingets Sædvane, at, naar et Medlem herinde kombinerer en anden Stilling, ſom medfører, at han ikke kan møde her, før efterat Thingets Møder ere begyndte, med ſit Mandat, ſaa ſkal det være en Pligt for os at lade ham gaa ſom fredhellig, medens han har andre Forretninger. Jeg tror det ſaa meget mindre, ſom Tidenden jo altid kan viſe, hvad der er blevet ſagt, og har det ærede Medlem ikke været tilſtede, maa det blive hans egen Sag. At det ſkulde have været noget Urigtigt, jeg ſkulde have tillagt ham, tror jeg ikke, jeg hørte de Ytringer af ham, ſom jeg ſenere refererede mig til; men jeg ſkal tilſtaa, at det var navnlig det Slutningsindtryk, jeg holdt mig til, ſom hele Thinget modtog, dengang det ærede Medlems Sidemand, det ærede Medlem fra Viborg (Klein) reiſte ſig og høitidelig proteſterede imod den Anſkuelse, at Grundloven kan eller bør tilſidesættes af Hensyn til, hvad man anſer for beleiligt i Diebliftet. Den Dpfattelse fik alſaa det ærede Medlems egne Meningsfæller af, hvad han havde ſagt Dagen iſorveien. Endelig ſagde det ærede Medlem, at han ikke ventede noget Kavalermaſſigt af mig. Jeg foretrakker iſtedetfor det Kavalermaſſige at bruge det danſke Ord „Ridderligt“. Naar det ærede Medlem vil maale Situationen fra Synspunktet det Ridderlige, nu vel, ſaa tager jeg derimod. Men jeg vil ſaa kun minde ærede Medlemmer om, at for Ridderere

gjaldt der den Grundregel, at Ingen kunde ſtemple en Anden ſom Ridder, medmindre han ſelv hørte til den ædle Ridderklaſſe, og for de ædle Ridderere var den første og ſidſte Lov: Vren, og den beſtod i, at man viſte uroffelig Troſkab mod den Sde, i hvis Tjeneste man havde givet ſig. Af diſſe Ridderere var det ganſke viſt en Vre at modtage Ridderſlaget. Men der var ogſaa en anden Slags Ridderere. Det var dem, der vandrede fra Herre til Herre og tjente dem alle med ſamme Iver. Jeg har ikke ſet af Historien, at der nogenſinde var ſtort Begjær efter at modtage Ridderverdigheden, Ridderktemplet, af diſſe Mænd. Jeg mindes endnu den Tid, da det ærede Medlem begyndte ſin politiſke Løbebane, da det ærede Medlem blev valgt ſom Folkethingsmand for Holbæk Amts 5te Valgkreds, og jeg mindes endnu, hvorledes min Slægt og andre Venſtrefolk i Kredſen glædede ſig og jublede høit over den gløbende Demofrat, de havde ſaaet til Folkethingsmand. Jeg har ſenere fulgt det ærede Medlems Udvikling, og det har ikke altid været ſaa løftende. Jeg vil endnu ſige ſom Saar paa det ærede Medlems henſynsløſe og perſonlige Angreb paa mig, at jeg har ſaa megen Agtelſe for Sammenhæng i politiſt Overbeviſning, at jeg med den ſit modſatte Følelſe af Stolthed vilde opleve den Dag, da jeg fandtes værdig til at modtage Ridderſlaget af en ſaadan Gaand.

Timeſtad: Ja, det ærede Medlem ſluttede, hvor han begyndte: med perſonlige Angreb paa mig. Jeg ſkal kun berigtige nogle enkelte Ytringer af ham. Det ærede Medlem maa ganſke have miſforſtaaet, hvad jeg ſagde, naar han troede, at jeg vilde forbre, at jeg, fordi jeg var forhindret ved andre Embedsforretninger fra at være tilſtede her, ſkulde være fredhellig ligeoverfor Angreb. Det har jeg netop udtrykkelig forvaret mig imod. Jeg ſagde udtrykkelig, at jeg vilde give det ærede Medlem Lov til at angribe mig, naar jeg var fraværende, naar han blot ikke tillagde mig Ytringer, jeg ikke havde brugt, blot ikke angreb mig paa Grundlag af Udtalelſer, jeg ikke havde benyttet. Jeg bemærkede ganſke viſt eller lod ſtutte igjennem mit Foredrag, at jeg ikke fandt det ſynderlig Kavalermaſſigt; men, ſom ſagt, det venter jeg heller ikke af det ærede Medlem. Jeg var ſaa liberal, at jeg ſagde, at jeg havde heller ikke Noget imod, at det ærede Medlem gav urigtige Meddelelſer om, hvad jeg havde ſagt, forudſat, at jeg var tilſtede og kunde proteſtere. Det, jeg neblagde en Indſigelig imod, var, at det ærede Medlem benyttede Leiligheden til under en uvedkommende Sag at rette et Angreb paa mig for Ytringer, ſom jeg ikke havde brugt. Naar det ærede Medlem ſagde, at han „troede“ ikke osv., ſaa ſkal jeg dog ſige, at der i ſaa Henseende ikke kan være Tale om at tro eller ikke at tro, naar jeg har opleſt af Rigsdagstidenden, hvad jeg har